

Oponentský posudek k bakalářské práci Šarloty Socháňové *Leopoldo Lugones a jeho Lunario sentimental. Symbol luny.*

Šarlota Socháňová si zvolila náročné téma, neboť se ve své práci zaměřila na důkladnou četbu několika modernistických básní ze čtvrté části sbírky *Lunario sentimental* Argentince Leopolda Lugonese. Rozboru předchází uvedení do kontextu: snaha vymezit historicky a esteticky pojem modernismus a ukázat roli, kterou v tomto směru Lugones sehrál. Dále autorka podává stručný přehled Lugonesova díla. Zastavuje se u klíčového motivu, luny, který je zásadní pochopitelně nejen pro Lugonese, ale pro celou literární tradici. Pak už přechází k samotné sbírce, zkoumá název, strukturu a motivy, styl, povahu verše a rýmu a souvislosti s estetikou baroka a avantgardy. Dále se zaměřuje na zásadní literární prvek této sbírky: na ironii a karikaturu. Zde si možná práci až příliš komplikuje volbou poněkud nejasného teoretického pojetí Venka Kaneva, v němž se navíc trochu ztrácí, nejprve u ironie obvyklé, kde se poměrně nesrozumitelně vyjadřuje o vztahu objektivnosti a subjektivnosti a pak také když konceptuální ironii definuje kruhem („predkládá ironicko-skeptický pohled na skutečný svět“, obojí s. 27).

Následuje četba samotných textů. Ačkoliv je samozřejmě pochopitelné, že překlady jsou pouze pracovní a mají sloužit pochopení a nikoli fungovat jako samostatné básně, občas trpí přílišnou doslovností. Autorka si v Lugonesových textech správně všimá zajímavých kontrastů, nicméně často je intepretačně posouvá (není například důvod považovat za ironii přirovnání pohledu na měsíc k lovu hus). Nevšední jazyk v *Ateliéru luny* lze pak spíše připsat na vrub modernistické estetiky. Za ironii je opět označováno cosi, co se spíše blíží groteskně. Snad nejcitelnějším nedostatkem je ale fakt, že téměř celá práce se opírá pouze o jeden kritický text, předmluvu Jesúse Beníteze k vydání *Lunario sentimental* v nakladatelství Catedra. To je myslím i na bakalářskou práci dosti málo.

Dalo by se jistě pokračovat, nebylo by to zároveň ale zcela spravedlivé. Alžběta Socháňová si zvolila skutečně obtížné a také originální téma, a to je třeba ocenit. Řádně citovala a splnila všechny formální požadavky, které se na práci tohoto druhu kladou. Očividné je rovněž její nefalšované nadšení, které si rovněž zaslouží uznání. Doporučuji tedy práci k obhajobě a navrhuji ji hodnotit jako velmi dobrou.

V Praze 14.6.2017

Mgr. Vít Kazmar